

Arrest

nr. 101 393 van 22 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A.-S. ROGGE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R.(...) A.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U werd 20 jaar geleden geboren in het dorp Dongal, district Watapur, provincie Kunar. U ging tot het 10e jaar naar school, maar door de problemen die u had in Afghanistan kon u uw school niet afmaken. U volgde ook een cursus Engels. Uw vader stierf vier à vijf jaar geleden. Sindsdien woonde u samen met uw moeder, twee broer en twee zussen. U bent getrouwd met R.(...) S.(...) en u hebt één zoon, Y.(...). In dalwa 1989 (21 januari-22 februari 2011) ontmoette u S.(...) (11/20100, OV 6.865.191) voor het eerst. Sinds de dood van haar ouders leefde ze bij haar oom in het dorp Dongal. Haar neef K.(...) was een vriend van u en toen u bij hem op bezoek kwam, ontmoette u ook Salma. Jullie begonnen te praten en sindsdien bleven jullie in het geheim contact houden. Jullie spraken 's morgens af achter het huis waar Salma de mest van de dieren die ze had opgeruimd moest verbranden. Daar

kwam normaal niemand anders. Salma was echter verloofd met een oudere man - Su(...) - die haar oom voor haar had uitgezocht. Ze was daar niet gelukkig mee en jullie maakten plannen om met elkaar te trouwen. Zo ver kwam het echter niet want twee à drie maanden nadat jullie met elkaar begonnen af te spreken, werden jullie betrappt door de tante van Salma. U vluchtte weg. Salma werd in het huis opgesloten en gedurende twintig dagen probeerde u terug contact met haar te krijgen. Het jongere neefje van Salma vertelde u dat ze in het ziekenhuis Chaga Surey lag. Uw vriend Sh(...) werkte daar als verpleger en met zijn hulp slaagde u erin haar te ontmoeten in het ziekenhuis. U vertelde haar dat u een oplossing zou bedenken en negen dagen nadat Salma werd opgenomen, slaagde u - opnieuw met de hulp van Sh(...) - erin met haar te ontsnappen naar Jalalabad. Daar kregen jullie onderdak bij een andere vriend, H(...). Een week later - in dalwa 1989 - trouwden jullie (het was enkel een religieuze huwelijksceremonie). Jullie bleven ongeveer een maand in Jalalabad totdat Su(...) jullie op het spoor kwam en hij bij H(...) langs ging om jullie te zoeken. U was op dat moment net tomaten gaan kopen en toen u zijn auto zag, verwittigde u de echtgenote van H(...) opdat zij Salma bij de burens zou kunnen verstoppen. Jullie werden niet ontdekt, maar omdat H(...) en zijn familie anders in de problemen zouden kunnen komen, werd beslist jullie bij een kennis van H(...) in Kabul onder te brengen. Die kennis - S(...) M(...) - adviseerde jullie Afghanistan te verlaten. Met zijn hulp vonden jullie een smokkelaar. Op 23 augustus 2011 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in. Bij uw aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), het huwelijkscertificaat van de imam, een medisch attest ivm het litteken van Salma, het geboortetest van uw zoon, pasfoto's van de mensen op het huwelijk en hun taskara's en foto's van op het huwelijk zelf.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet omdat u beschikt over een intern vluchtalternatief naar de stad Jalalabad. Vooreerst dient aangestipt te worden dat de verklaringen van u en uw echtgenote met betrekking tot de geheime ontmoetingen die jullie hadden achter het huis dermate ongeloofwaardig zijn dat hier geen geloof meer aan gehecht kan worden. Zo brengen jullie onvoldoende elementen aan die een duidelijk zicht bieden op de stappen die jullie moesten ondernemen om elkaar te kunnen zien in een huis waar nog negen andere mensen woonden (CGVS M vragen 60-65; CGVS Vr vragen 27-31, 34-39, 65-67). Gezien de drukte in het huis waar Salma verbleef, én zij inmiddels al aan een andere man was "beloofd", is het onwaarschijnlijk dat jullie daar een plaats zouden kunnen hebben waar het risico op betrapping zodanig beperkt was dat jullie het zich konden veroorloven daar op regelmatige en vaste tijdstippen af te spreken (CGVS M vragen 67-68). Gelet op de zware gevolgen die er zouden geweest zijn indien jullie werden ontdekt en de omstandigheden bij Salma thuis, is het niet voldoende om te zeggen dat "daar normaal geen mensen kwamen" en het "misschien het lot was dat niemand anders ons zag" (CGVS M vraag 65; CGVS Vr vraag 65). Daar het in het huis erg druk was, Salma verloofd was en het binnen de Afghaanse context voor een man en een echtgenote verboden was elkaar op die manier te ontmoeten, mag er verondersteld worden dat jullie betere afspraken zouden maken om elkaar te kunnen zien en spreken. De regeling die jullie nu hadden om jullie ontmoetingen tot stand te brengen, was eerder gebaseerd op toeval, wat gezien de door jullie beschreven context weinig aannemelijk is omdat dit erg grote risico's met zich meebracht. Bovendien zijn de verklaringen die jullie hierover afleggen tegenstrijdig met elkaar: u beweert dat er momenten waren dat er mensen werkten op de velden waardoor een ontmoeting niet kon doorgaan en dat u zich af en toe moest verstoppen, terwijl uw echtgenote stelt dat er nooit iemand anders was als ze die taak achter het huis deed en over eventuele momenten waarbij u zich moest verstoppen, kan ze niets zeggen (CGVS M vragen 81-84; CGVS Vr vragen 27-31). Er kan verwacht worden dat jullie over dergelijke intense en spannende momenten gelijklopende verklaringen kunnen afleggen. Dat jullie daar niet in slagen, tast de geloofwaardigheid van deze 'heimelijke' ontmoetingen verder aan. De combinatie van al deze factoren zorgt ervoor dat het onduidelijk blijft hoe deze geheime ontmoetingen precies geregeld werden en wat de moeilijkheden om ze tot stand te brengen precies waren. Deze geheime afspraken waren cruciaal in de evolutie van jullie relatie en ze zijn al even cruciaal voor jullie asielrelaas aangezien Salma zich hierdoor ten schade zou hebben gemaakt bij haar familie. Dat er aan deze ontmoetingen kan getwijfeld worden, haalt dan ook de waarachtigheid van jullie asielmotieven fundamenteel onderuit. Daarnaast kunnen er ook vraagtekens gesteld worden bij jullie respectievelijke verklaringen in verband met de ontdekking van jullie relatie door Salma's tante. Uw beschrijving van dit moment is een feitelijk verslag van wat er gebeurde, niets meer en niets minder (CGVS M vragen 39, 77-80). U slaagt er niet in buiten de feiten te kleuren en meer inlevingsvermogen over het moment waarop uw leven voorgoed veranderde aan de dag te leggen. Net

als u raakt Salma zelf niet verder dan dat haar tante jullie ontdekte en u vluchtte (CGVS Vr vragen 43-46). Er kan van uitgegaan worden dat wanneer iemand zoiets meemaakt hij of zij daar toch uitgebreider, gedetailleerder en meer doorleefd moet over kunnen vertellen. Dit moment was immers beslissend in het verdere verloop van jullie levens. Dat jullie hierover niet meer kunnen vertellen dan een wel erg kort, stereotiep en feitelijk verslag van wat er gebeurde, alsof jullie enkel buitenstaanders waren en géén betrokken personen, tast de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven ernstig aan. Voorts is het erg opmerkelijk dat de familie van Salma niets deed naar u toe nadat jullie betrapt werden (CGVS M vragen 106-107). Het enige dat gebeurde was dat Kh.(...) zei dat u een lafaard was en dat wat u had gedaan onvergeeflijk was (CGVS M vraag 101). Aangezien u 'aanpapte' met een echtgenote die reeds verloofd was, kan er verondersteld worden dat de reactie van haar familie harder zou zijn dan dat en dat zij deze situatie op hun manier zouden willen 'regelen'. U stelt zelf dat ze u "waarschijnlijk indirect zouden doden" (CGVS M vragen 108-109). Daarom is het des te vreemder dat zij gedurende de twintig dagen dat Salma opgesloten was en u bleef proberen om haar te zien, hoegenaamd niets ondernamen om u te straffen of verhaal bij u of uw familie te gaan halen. Integendeel, het was voor u zelfs mogelijk een jonger familielid van hen aan te spreken over de 'whereabouts' van Salma. Binnen de Afghaanse culturele en maatschappelijke context is dit weinig aannemelijk waardoor de geloofwaardigheid van jullie zogenaamde verboden relatie verder wordt ondergraafd. Bovendien kunnen er eveneens tegenstrijdigheden binnen uw tijdsaanduidingen opgemerkt worden. U zegt dat jullie getrouwd zijn in de maand dalwa 1389 (21 januari - 22 februari 2011), maar u beweert ook dat jullie in diezelfde maand elkaar voor het eerst ontmoet hebben, terwijl u reeds twee à drie maanden een relatie hadden vooraleer jullie 'ontdekt' werden (CGVS M vragen 28, 44-46, 66). Nochtans zijn jullie ongeveer 36 dagen (20 dagen waarin Salma opgesloten zat, 9 dagen in het ziekenhuis en een week in Jalalabad) nadat jullie relatie ontdekt werd, getrouwd (CGVS M vraag 39; CGVS Vr vragen 47, 57). Dat betekent dat jullie - volgens uw eigen verklaringen - pas drie à vier maanden na jullie eerste ontmoeting kunnen getrouwd zijn wat dan eerder in de maanden saur (21 april - 22 mei) of jauza (22 mei - 22 juni) zou geweest zijn. Gezien het belang van deze gebeurtenissen in uw leven, mag verwacht worden dat u deze beter kan aanduiden op een tijdslijn. Dat u dit niet perfect zou weten, is acceptabel, maar dat u jullie eerste ontmoeting en jullie huwelijk in dezelfde maand plaatst, is gezien de door u verklaarde ontwikkelingen niet plausibel. Een vergissing kan het ook niet geweest zijn omdat u daarna nog specificeerde dat het in het begin van de winter was. 'Saur' en 'jauza' zijn maanden die in de lente vallen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw ernstig ondermijnd. Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas, met name jullie 'ongeoorloofde' relatie met alle gevolgen van dien, geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara is immers een bewijs van uw origine en herkomst wat door het CGVS niet wordt betwist. De documenten van uw huwelijk tonen enkel aan dat jullie getrouwd zijn. Dit zegt verder niets over jullie asielmotieven en/of de omstandigheden waarin jullie huwelijk heeft plaatsgevonden. Het medische attest van uw echtgenote wijst er inderdaad op dat zij mogelijk geopereerd werd vanwege appendicitis, maar ook dit document zegt op zich niets over de reden van jullie vertrek uit Afghanistan. Op basis van wetenschappelijk onderzoek uitgevoerd op 25 augustus 2011 werd vastgesteld dat u "een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar" en dus ook onjuiste verklaringen heeft afgelegd mbt. uw leeftijd (zie beslissing Dienst Voogdij, dd. 31 augustus 2011). Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Daar uit bovenstaande argumentering blijkt dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebt, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. Alhoewel u verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar, beschikt u over een intern vluchtalternatief naar Jalalabad, in de aangrenzende provincie Nangarhar, aangezien u daar over een netwerk beschikt waarop u kan terugvallen: uw vriend H.(...) woont er, gaf u en uw geliefde onderdak, en u dacht ook dat hij u er misschien aan werk zou kunnen helpen (CGVS vragen 34, 118-119). Bovendien konden uw moeder, broer en zus aanwezig zijn op uw huwelijk aldaar wat aantoont dat u en uw familie gemakkelijk naar Jalalabad kunnen reizen en deze plaats voor jullie bereikbaar is (CGVS vragen 36-38). Verder beschikt u ook over voldoende financiële middelen - dankzij uw velden en gronden die uw vader had gekocht - om er met uw echtgenote een leven op te bouwen (CGVS vragen 27, 121-122). U hebt gestudeerd en u volgde eveneens een cursus Engels wat uw kansen op de arbeidsmarkt vergroot. Op basis van deze elementen is het redelijk om te stellen dat Jalalabad voor u - als volwassen jongeman - praktisch, veilig en legaal toegankelijk is. Uit een analyse

van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheids- en de redelijkheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift volgende stukken toe: een tekening van het huis van de oom van zijn echtgenote, een schets van het chronologisch verloop van zijn relaas, notities van zijn raadsman van het gehoor op het Commissariaat-generaal en een artikel getiteld "I had to run away" aangaande Afghaanse echtgenoten en meisjes die beslissen om thuis te vluchten.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofdfeiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te zijn ontvlucht omwille van zijn verboden relatie en huwelijk met zijn echtgenote R.S., met wie hij naar België vluchtte en die eveneens hier een asielaanvraag indiende. R.S. was door haar oom immers al (als toekomstige bruid) aan een andere, oudere man beloofd, S. genaamd, met wie ze reeds was verloofd. Omdat zij een huwelijk met die man echter niet zag zitten en verliefd was op verzoeker besloot ze om samen met hem te vluchten en te trouwen. Sindsdien worden ze door S. en de oom gezocht en vervolgd.

Daargelaten de vaststelling dat zoals verder zal blijken geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen, toont verzoeker niet aan dat de door hem aangehaalde feiten verband houden met één van de vijf gronden vermeld in het Vluchtelingenverdrag, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn land van herkomst omwille van één van deze criteria wordt vervolgd. De ingeroepen problemen zijn van louter gemeenrechtelijke aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Deze vaststelling volstaat om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Aan verzoekers relaas kan immers geen geloof worden gehecht.

Zo stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote omtrent hun geheime afspraakjes achter het huis van de oom niet geloofwaardig zijn.

Uit de verklaringen van verzoekers echtgenote blijkt dat er in het huis van haar oom negen personen wonen en leefden: haar oom, tante en hun zeven kinderen. Haar drie nichten bleven steeds thuis (gehoorverslag verzoekers echtgenote 31 oktober 2012, p. 6). Verzoeker en zijn echtgenote ontmoetten elkaar één à twee keer per week aan de achterzijde van het huis. Verzoeker en S. maakten, zo wordt thans in het verzoekschrift herhaald, geen precieze afspraken over hun ontmoetingen, aangezien verzoeker toch wist dat S. zoals elke ochtend achter het huis werkte. Ze namen, zo blijkt uit hun verklaringen, niet de minste voorzorgsmaatregelen, doch hoopten 'op goed geluk' dat niemand hen zou betrappen. Gezien de drukte in het huis waar S. verbleef alsook het feit dat hun ontmoetingsplaats grensde aan open velden waar op elk ogenblik iemand kon langskomen én S. inmiddels al met een andere man was verloofd, is het niet aannemelijk dat zij elkaar daar geregeld ontmoetten. Verzoeker zowel als zijn echtgenote waren zich bovendien bewust van het gevaar dat dergelijke risico's inhield aangezien hij zelf verklaarde dat na hun ontdekking: *"Ons leven was in gevaar sinds dat moment want zo iets doen tussen pashtouns de enige straf was is de dood"* (gehoorverslag verzoeker 31 oktober 2012, p. 10). Ook verzoekers echtgenote verklaarde in dezelfde zin tijdens haar gehoor dat als haar oom of haar verloofde hen toen hadden ontdekt, zij niet meer hadden geleefd (gehoorverslag verzoekers echtgenote 31 oktober 2012, p. 10). Binnen de Afghaanse context waar het voor een man en een echtgenote verboden was elkaar op die manier te ontmoeten is het immers niet geloofwaardig dat zij zulke risico's zouden nemen gelet op de zware gevolgen die dit zou meebrengen in het geval zij

betrapt zouden worden. Bijgevolg kan aan hun verklaringen omtrent hun geheime, stiekeme ontmoetingen achter het huis van de oom geen geloof worden gehecht.

Bovendien zijn verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote met betrekking tot hun stiekeme ontmoetingen inconsistent. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dat er momenten waren dat er mensen werkten op het veld achter het huis van de gevreesde oom waardoor een ontmoeting soms niet kon doorgaan. Hij gaf ook aan dat hij zich af en toe moest verstoppen. Zijn echtgenote verklaarde daarentegen dat er nooit iemand anders was als ze haar taak achter het huis volbracht, ook repte ze met geen woord over het feit dat haar man zich (op weg naar haar of op de terugweg) soms diende te verstoppen om niet opgemerkt te worden. Dat verzoeker zijn echtgenote nooit zou hebben ingelicht over de aanwezigheid van landbouwers op de gronden achter het huis van de oom die hem soms noodzaakte zich te verstoppen en af en toe zelfs verhinderde haar te ontmoeten, is weinig aannemelijk of geloofwaardig.

Daarnaast zijn verzoekers verklaringen tegenstrijdig wat de chronologie van het relaas betreft. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal situeerde verzoeker zowel de eerste ontmoeting met zijn echtgenote als hun huwelijk in de maand "*dalwa*" 1389 (gehoorverslag verzoeker 31 oktober 2012, p. 5 en 7). Tijdens datzelfde gehoor verklaarde hij ook dat er na hun eerste ontmoeting nog twee à drie maanden verstreken voor zij door de tante van S. werden betrapt, dat S. nadien gedurende twintig dagen opgesloten zat, dat zij vervolgens negen dagen in het ziekenhuis lag en dat zij van daaruit samen met hem naar Jalalabad vluchtte, waar ze een week later trouwden (*Ibid.*, p. 6 en 9). Volgens die verklaringen verstreken er dus een drie- à viertal maanden tussen hun eerste ontmoeting en hun huwelijk, waardoor die twee feiten onmogelijk in dezelfde maand plaats kunnen hebben gevonden. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift opwerpt dat er geen sprake was van een ontmoeting in *dalwa*, maar wel van een paar maanden ervoor, blijkt echter uit het administratief dossier ontegensprekelijk dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal hun eerste ontmoeting "*in de maand dalwa. Rond die periode*" situeerde en dat hij van dit tijdstip zeker was aangezien hij, zo verklaarde hij toen deze men hem vroeg hoe hij dit met zekerheid wist, op school over de maanden en de dagen heeft geleerd en hun ontmoeting plaatsvond in de herfst en tijdens het graanseizoen (Gehoorverslag verzoeker 31 oktober 2012, p. 7).

Waar verzoeker kritiek uit op de leesbaarheid van de nota's van de dossierbehandelaar die het gehoor op het Commissariaat-generaal leidde, merkt de Raad op dat deze, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk goed leesbaar zijn, ondanks veelvuldige spellings- en typfouten. Verzoeker concretiseert overigens niet in het minst welke passages uit het gehoorverslag niet goed leesbaar zouden zijn. Aangezien die nota's werden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar en als dusdanig de nodige garanties bieden inzake de objectiviteit van de erin opgenomen verklaringen, dient hieraan de voorkeur te worden gegeven boven de notities van de raadsman van de betrokkene. Deze worden wegens een mogelijk gebrek aan objectiviteit en onpartijdigheid niet in aanmerking genomen (*cf.* RvS 12 oktober 2005, nr. 150.087).

In tegenstelling tot wat verzoeker thans voorhoudt, is het niet aannemelijk dat de familie naar hem toe niets ondernam nadat hij samen met S. was betrapt. Laatstgenoemde was immers door haar oom aan een andere, oude rijke man beloofd en hun geheime relatie zette die trouwplannen ernstig op de helling. Dat de familie van S. nadat zij op heterdaad betrapt waren niets tegen verzoeker ondernam en hem integendeel volledig met rust liet is, net als het feit dat hij hen nadien zelf nog ging opzoeken en met een neef van zijn echtgenote contact had die hem bovendien over haar verblijfplaats inlichtte, weinig aannemelijk. Dit geldt des te meer nu verzoeker zelf verklaarde dat de familie er toen al niet voor zou hebben teruggedeinsd om hem "*indirect*" te vermoorden (Gehoorverslag verzoeker 31 oktober 2012, p. 13).

Om voorgaande redenen kan aan verzoekers relaas geen geloof worden gehecht. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn huidige blote bewering dat zijn moeder omwille van die problemen tot op vandaag bedreigd zou worden door S., de man aan wie zijn echtgenote beloofd was.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoeker over een reëel binnenlands vluchtalternatief

beschikt in de stad Jalalabad. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van diezelfde wet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 van het EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het geweld in de stad Jalalabad plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat de stad onder de effectieve controle van de regering staat. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in verzoekers verklaarde district van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt die de beoordeling van de situatie in Jalalabad door de commissaris-generaal in het licht van artikel 48/4, § 2, c) in een ander daglicht stellen, toont geenszins het tegendeel aan.

De door verzoekers als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde schetsen van het huis van de oom van zijn echtgenote en van het tijdsverloop van de door hem aangehaalde gebeurtenissen wijzigen, net als het artikel inzake Afghaanse echtgenoten die van huis weglopen in de hoop op een beter leven, niets aan hetgeen voorafgaat.

Verzoeker maakt, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER